

но щомъ узна, че той е вжтре, не се реши да надникне.

Огъ тогава вълчицата никога вече не скиташе по лѣвия брѣгъ на рѣката. Тя знаеше, че въ леговището на риса има малки; знаше, че ристъ е кръвожаденъ и че въ бой е опасенъ противникъ.

Първата опасность

Веднажъ, когато сивото вълче остана само, дочу чуденъ звукъ откъмъ свѣтлата страна на пещерата. То не знаеше, че при входа стои язовецъ, който самъ трепери отъ страхъ и предпазливо души, дали има нѣкой вжтре. Вълчето знаеше само, че миризмата е чужда, непозната още нему, и затова се уплаши, безъ да знае защо. То настрѣхна, но звукъ не издаде. Какъ узна, че като види неприятель, трѣба да се наежи? Никой го не бѣ училъ на това. Туй наежване издаваше и страхъ у него, но то плашеше и противника. Вълчето бѣ обезумѣло отъ ужасъ, но не издаде звукъ, а лежеше като мъртво. Когато майка му се върна въ леговището и подуши следитѣ отъ язовеца, тя зарева и се натѣпка по-скоро въ пещерата; тукъ тя се залови да облизва и да кѣтка вълчето. И то разбра, че е избѣгнало голѣма опасность.

Борба за животъ

На сивото вълче провѣрвѣ още въ първитѣ дни на скитането. То намѣри месо почти при самия входъ на леговището си, още първия день, когато излѣзе отъ пещерата. Съвсемъ случайно се натѣкна то на едно майсторски прикрито гнѣздо на глухарка. Вълчето искаше да прескочи презъ дѣнера на единъ поваленъ боръ. Парче гнила кора се свлѣче